

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาวิจัย เรื่อง “สภาวะจิตสังคมของเด็กชายที่กระทำผิดกฎหมาย” ได้ดำเนินขั้นตอนการวิจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของเด็กชายที่กระทำผิดกฎหมาย
2. เพื่อศึกษาลักษณะทางพฤติกรรมในการกระทำผิดกฎหมาย
3. เพื่อศึกษาสภาวะจิตหลังจากกระทำผิดกฎหมาย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะเด็กชายที่กระทำผิดกฎหมายที่มีอายุเกิน 7 ปีบริบูรณ์แต่ไม่เกิน 14 ปีบริบูรณ์ ที่ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ตัดสินแล้วให้เข้ารับการฝึกอบรมในบ้านมุกิตา จำนวนทั้งสิ้น 70 ราย โดยการเก็บข้อมูลระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ. 2540 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2541

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสัมภาษณ์โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย

- ตอนที่ 1 : แบบสัมภาษณ์ลักษณะของเด็กชายที่กระทำผิดกฎหมาย
- 1.1 แบบสัมภาษณ์เด็กที่กระทำผิดกฎหมาย
  - 1.2 ศึกษาจากแฟ้มประวัติ
- ตอนที่ 2 : แบบสัมภาษณ์ลักษณะพฤติกรรมของเด็กชายที่กระทำผิดกฎหมาย
- ตอนที่ 3 : แบบสัมภาษณ์สภาวะจิตหลังจากกระทำผิดกฎหมาย
- 3.1 แบบสัมภาษณ์เป็นแบบมาตรวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (ของ คูเปอร์ สมิท Coopersmith. Self-Esteem Inventories : CSEI ฉบับนักเรียน)
  - 3.2 แบบสัมภาษณ์เป็นแบบมาตรวัดภาวะซึมเศร้า (ของ มาเรีย โควเวตส์ Maria Kovacs. Children's Depression Inventories : CDI)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือจากภาควิชาจิตเวชศาสตร์ เสนอต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตรวบรวมข้อมูลและกำหนดวัน และเวลา สถานที่ที่เหมาะสม
2. ชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างทราบถึงวัตถุประสงค์และวิธีการตอบแบบสัมภาษณ์อย่างละเอียด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการชี้แจงให้เด็กทราบว่าข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะไม่ทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้ตอบแต่อย่างใดทั้งสิ้น
3. สัมภาษณ์เด็กทีละคน และเปิดโอกาสให้ซักถามถึงข้อความที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจ
4. ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในแฟ้มประวัติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

- ตอนที่ 1 : ข้อมูลพื้นฐานลักษณะทั่วไป ใช้สถิติพื้นฐาน คือ ร้อยละ
- ตอนที่ 2 : ข้อมูลลักษณะพฤติกรรมกรกระทำผิดกฎหมาย ใช้สถิติพื้นฐาน คือ ร้อยละ
- ตอนที่ 3 : ตรวจสอบประเมินด้วยตนเอง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง CSEI และประเมินด้วยตนเอง ภาวะซึมเศร้า CDI และแปลผลคะแนนของแบบประเมินแต่ละฉบับ

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 : ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวเด็ก

อายุ ไม่เกิน 14 ปี มีจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 75.7 รองลงมาคือ อายุ 12-13 ปี ร้อยละ 14.3 และจำนวนน้อยที่สุด คือ อายุ 10-11 ปี ร้อยละ 10.0

เชื้อชาติ เชื้อชาติไทยมีจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 98.5 และเชื้อชาติจีน ร้อยละ

1.4

ศาสนา ศาสนาพุทธมากที่สุด คือ ร้อยละ 98.6 และศาสนาคริสต์ ร้อยละ 1.4

ภูมิลำเนาเดิม ภูมิลำเนาเดิมส่วนมากอยู่ที่กรุงเทพมหานครมากที่สุด คือ ร้อยละ 77.1 และภูมิลำเนาต่างจังหวัด ร้อยละ 22.9

สภาพภาพการศึกษา ก่อนจับกุม พบว่า จบหรือหยุดเรียน ร้อยละ 88.6 คือ จบชั้น ประถมปีที่ 6 ร้อยละ 73.6 และชั้น ประถมปีที่ 5 ร้อยละ 27.4 กำลังเรียน ร้อยละ 8.5 คือ ชั้น ประถมปีที่ 6 ร้อยละ 66.7 ชั้น ประถมปีที่ 5 ร้อยละ 33.3 และไม่ได้เรียนเลย คือ ไม่ได้เข้า เรียนในโรงเรียนเลย ร้อยละ 2.8

ผลการเรียน ก่อนจับกุม พบว่า ผลการเรียนอยู่ในระดับเกรดเฉลี่ย ตั้งแต่ 2 ขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 (ปานกลาง) มีจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 41.2 รองลงมาเกรดเฉลี่ย ตั้งแต่ 1 ขึ้นไป แต่ไม่ถึง 2 (อ่อน) ร้อยละ 23.0 และเกรดเฉลี่ย 4 (ดีมาก) จำนวนน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 1.4

ประวัติเคยหนีเรียน ก่อนถูกจับกุม พบว่า เด็กเคยมีประวัติหนีเรียน ร้อยละ 54.3 และไม่เคย ร้อยละ 45.7

ประวัติเคยเรียนซ้ำชั้น พบร้อยละ 37.1 และไม่เคยซ้ำชั้น ร้อยละ 62.9

ครอบครัว

การศึกษาของบิดา พบส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษา ร้อยละ 68.6 รองลงมาชั้นมัธยมศึกษา ร้อยละ 18.6 และจบมหาวิทยาลัย ร้อยละ 7.1

อาชีพของบิดา พบว่า ส่วนใหญ่อาชีพรับจ้างหรือลูกจ้างมากที่สุด คือ ร้อยละ 55.7 รองลงมาคือ ค้าขาย ร้อยละ 22.8 และรับราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 3.0

รายได้ของบิดาต่อเดือน พบว่าส่วนใหญ่มีรายได้ 2,000 - 5,000 บาทต่อเดือน คือ ร้อยละ 55.7 รองลงมาต่ำกว่า 2,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 21.4 และรายได้เดือนละสูงกว่า 10,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 3.0

การศึกษาของมารดา พบว่า ส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษา ร้อยละ 77.1 รองลงมาจบชั้นมัธยมศึกษา ร้อยละ 12.8 และจบมหาวิทยาลัย ร้อยละ 3.0

อาชีพของมารดา พบว่า ส่วนใหญ่อาชีพรับจ้างหรือลูกจ้าง ร้อยละ 47.1 รองลงมาอาชีพค้าขาย ร้อยละ 28.5 และทำการเกษตร ร้อยละ 10.0

รายได้ของมารดา พบว่า ส่วนใหญ่ มีรายได้ 2,000-5,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 40.0 รองลงมา รายได้ต่ำกว่า 2,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 37.2 และรายได้ 5,000-10,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 4.2

สถานภาพสมรสของบิดามารดา พบว่า ส่วนใหญ่ หย่าร้าง ร้อยละ 35.7 รองลงมาแยกกันอยู่ ร้อยละ 31.4 และมารดาเสียชีวิต ร้อยละ 30

ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา พบว่า ส่วนใหญ่ ทะเลาะกันบ่อย แต่ไม่มีการทำร้ายร่างกายกัน ร้อยละ 35.7 รองลงมา ร้อยละ 17.1 ห่างเหินกัน ต่างคนต่างอยู่ และร้อยละ 4.3 ทำร้ายร่างกายกันเป็นประจำ

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง พบว่า ส่วนใหญ่สนิทเป็นบางครั้ง ร้อยละ 41.4 รองลงมาทะเลาะเป็นประจำ ร้อยละ 21.4 และ สนิทและเข้ากันได้ดีเป็นส่วนใหญ่ ร้อยละ 12.9

ผู้เลี้ยงดูในวัยเด็กส่วนใหญ่ พบว่า ส่วนใหญ่ ผู้เลี้ยงดูเป็น บิดามารดา ร้อยละ 40.0 รองลงมาผู้เลี้ยงดูเป็นญาติ ร้อยละ 30.0 และคนอื่นที่ไม่ใช่ญาติ ร้อยละ 4.3

ลำดับการเกิดของเด็กพบว่า ส่วนใหญ่เป็นลูกคนกลาง ร้อยละ 34.2 รองลงมาเป็นลูกคนสุดท้อง ร้อยละ 30.0 และเป็นบุตรคนเดียว 10.0

จำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน พบว่า ส่วนใหญ่มีพี่น้องจำนวน 4 คนขึ้นไป ร้อยละ 55.8 รองลงมามี 1-3 คน ร้อยละ 34.2 และเป็นบุตรคนเดียว ร้อยละ 10.0

ประวัติครอบครัวเคยถูกจับดำเนินคดี มีร้อยละ 22.8 และไม่มีร้อยละ 77.1 ความสัมพันธ์ส่วนใหญ่ เป็นพี่-น้อง ร้อยละ 50.0 รองลงมาเป็น บิดา-มารดา ร้อยละ 31.2 และเป็นญาติ ร้อยละ 4.2

ก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ได้พักอาศัยอยู่กับ มารดา เป็นส่วนใหญ่ ร้อยละ 25.9 รองลงมา ร้อยละ 18.5 อยู่กับบิดา มารดา และอยู่คนเดียว ร้อยละ 25.9

ประวัติการได้รับการเลี้ยงแบบทารุณกรรมและทอดทิ้ง พบว่า ในช่วงที่อยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง นั้น บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเคยแสดงความรัก ความอบอุ่น ส่วนใหญ่ เคยแสดงแต่นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 70.0 รองลงมา ไม่เคยแสดง ร้อยละ 20.0 และเคยแสดงเกือบทุกวัน ร้อยละ 2.9

พบว่า ในช่วงที่อยู่กับ บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง นั้น บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเคยแสดงท่าทีไม่สนใจ หรือ มองด้วยสายตา และท่าทางที่เย็นชา ส่วนใหญ่เคยแสดงบ่อยครั้ง ร้อยละ 61.4 รองลงมาเคยแสดงนาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 14.2 และไม่เคยแสดง ร้อยละ 5.8

พบว่า ในช่วงที่อยู่กับ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองนั้น บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเคยทะเลาะวิวาทกัน ส่วนใหญ่เคยแสดงบ่อยครั้ง ร้อยละ 52.9 รองลงมา เคยแสดงแต่นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 35.7 และเคยแสดงเกือบทุกวัน ร้อยละ 1.4

พบว่า ในช่วงที่อยู่กับ บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง นั้น บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเคยทำร้ายร่างกายกันส่วนใหญ่ เคย แต่มานาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 57.1 รองลงมา เคย บ่อยครั้ง ร้อยละ 22.9 เคยเกือบทุกวัน ร้อยละ 8.6

พบว่า ในช่วงที่อยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง นั้น บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเคยตีตบหลัง ส่วนใหญ่เคยบ่อยครั้ง ร้อยละ 54.3 รองลงมา เคยแต่มานาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 28.9 และไม่เคย ร้อยละ 1.4

พบว่า ในช่วงที่อยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง นั้น บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเคยเล่นการพนัน พบว่า ส่วนใหญ่เคยเล่นบ่อยครั้ง ร้อยละ 67.1 รองลงมา เคยเล่น นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 17.1 และไม่เคยเล่น ร้อยละ 2.9

พบว่า ในช่วงที่อยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง นั้น บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ดุด่า หรือ เคยประจานนักเรียน ส่วนใหญ่ เคยบ่อยครั้ง ร้อยละ 54.2 รองลงมา เคยแต่นาน ๆ ครั้ง 30.0 และไม่เคย ร้อยละ 2.9

พบว่าในช่วงที่อยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองนั้น บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง เคยเขียนตี ทุบตี หรือเคยถูกลงโทษอย่างรุนแรง ส่วนใหญ่ เคยแต่นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 50.0 รองลงมาเคยบ่อยครั้ง ร้อยละ 32.9 และเคยเกือบทุกวัน ร้อยละ 2.9

พบว่า เด็กเคยเห็นพฤติกรรมล่วงเกินทางเพศ หรือ เคยถูกผู้ใหญ่ล่วงเกินทางเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เด็กไม่เคยเห็น ร้อยละ 92.9 และเคยเห็น แต่มานาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 7.1

ประวัติการใช้สารเสพติดของเด็ก และครอบครัว บุหรี่ พบว่า เด็กมีประวัติการสูบบุหรี่ ร้อยละ 57.1 และสมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 87.1

พบว่า การดมกาว เด็กเคยดมกาวร้อยละ 55.7 สมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 14.2

พบว่า การดื่มสุรา เด็กเคยดื่มสุรา ร้อยละ 28.5 สมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 90.0

พบว่า การสูบบุหรี่ เด็กเคยสูบบุหรี่ ร้อยละ 1.4 สมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 7.1

พบว่า การใช้ยาบ้า เด็กเคยใช้ยาบ้า ร้อยละ 21.4 สมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 10.0

พบว่า การใช้เฮโรอีน เด็กเคยใช้เฮโรอีน ร้อยละ 4.2 สมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 1.4

ประวัติการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า เด็กเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 20.0 และไม่เคย ร้อยละ 80.0

การใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ส่วนใหญ่ เด็กไม่เคยใช้ ร้อยละ 57.1 รองลงมาเคยใช้ บางครั้ง ร้อยละ 28.6 และเคยใช้ทุกครั้ง ร้อยละ 14.3

ประวัติการใช้จ่ายเงินก่อนกระทำผิด พบว่า ส่วนใหญ่ได้เงิน วันละ 10-50 บาท ร้อยละ 42.9 รองลงมาไม่ให้เงินใช้ ร้อยละ 27.1 และได้วันละ 100 ขึ้นไป ร้อยละ 5.7

ความรู้สึกว่าจำนวนเงินที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ให้อาจไม่พอใช้ ร้อยละ 44.3 รองลงมา ไม่ได้ให้เงินใช้ ร้อยละ 27.1 และเหลือกินเหลือใช้ ร้อยละ 4.3

ก่อนทำผิดเคยทำงาน ร้อยละ 35.8 และไม่เคยทำงาน ร้อยละ 64.2 ส่วนรายได้ ได้วันละ 100-200 บาท ร้อยละ 72.0 และได้วันละ 201-300 ร้อยละ 28.0

การคบเพื่อน ลักษณะของเพื่อนที่คบส่วนใหญ่ เป็นเพื่อนวัยรุ่น แถวละแวกบ้าน ร้อยละ 54.2 รองลงมา เป็นเพื่อนร่วมงาน ร้อยละ 25.8 และเป็นเพื่อนนักเรียน ร้อยละ 20.0

ความประพฤติของเพื่อนที่คบส่วนใหญ่ ชอบเที่ยวเตร่ ร้อยละ 23.9 รองลงมาชอบสูบบุหรี่ ร้อยละ 17.7 และชอบทะเลาะวิวาท ร้อยละ 0.6

สภาพที่อยู่อาศัย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นบ้านของบิดามารดาเอง ร้อยละ 45.8 รองลงมา เป็นบ้านญาติ ร้อยละ 20.0 และบ้านพักสวัสดิการ ร้อยละ 2.9

ลักษณะพฤติกรรมการกระทำผิด

ลักษณะพฤติกรรมการกระทำผิด ข้อหาที่เด็กชายกระทำผิดในครั้งนี้ พบว่า ส่วนใหญ่ ร้อยละ 44.2 เป็นข้อหาลักทรัพย์ รองลงมาเป็นข้อหาใส่สารเสพติดได้ในครอบครอง ร้อยละ 18.5 และ พกอาวุธ กบวิงราวทรัพย์ ร้อยละ 1.4

ประวัติเคยถูกจับกุมมาอยู่สถานฝึกบ้านมุทิตา พบว่าส่วนใหญ่เป็นการถูกจับกุมครั้งแรก ร้อยละ 94.3 รองลงมา เป็นการถูกจับ เป็นครั้งที่ 2 ร้อยละ 4.3 และการถูกจับกุมครั้งที่ 3 ร้อยละ 1.4

ระยะเวลาที่ถูกควบคุมตัว พบว่า ส่วนใหญ่ถูกคุมตัว 13-24 เดือน ถึงร้อยละ 72.9 รองลงมา 25-36 เดือน ร้อยละ 14.3 และมากกว่า 36 เดือนขึ้นไป 5.7

การกระทำผิดครั้งนี้มีผู้อื่นร่วมมือด้วย ส่วนใหญ่พบว่า เป็นการทำเป็นกลุ่มหรือมีคนอื่นร่วมมือด้วย ร้อยละ 72.8 และมีความสัมพันธ์เป็นเพื่อนมากที่สุดถึงร้อยละ 70.5 เป็น พี่-น้อง ร้อยละ 11.8 และเป็นญาติกับคนรู้จัก ร้อยละ 3.9 ส่วนการกระทำผิดแบบคนเดียวหรือไม่มีคนอื่นร่วมมือด้วย ร้อยละ 27.1

การกระทำผิดครั้งนี้ ส่วนใหญ่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า ร้อยละ 82.9 และไม่มี การวางแผน ร้อยละ 17.1 เวลาในการปฏิบัติการ ส่วนใหญ่ เป็นกลางคืน ร้อยละ 55.8 และกลางวัน ร้อยละ 44.2

สถานที่ในการกระทำผิด พบว่า ส่วนใหญ่เป็นบริเวณบ้านของเจ้าทุกข์ ร้อยละ 31.4 รองลงมาเป็นบริเวณที่อยู่อาศัยของตนเอง ร้อยละ 27.1 และบริเวณสำนักงาน หรือบริษัท ร้อยละ 2.9

กรณีมีเจ้าทุกข์ เคยรู้จักเจ้าทุกข์มาก่อน ร้อยละ 34.0 ความสัมพันธ์กับเจ้าทุกข์ส่วนใหญ่ เป็นคนรู้จัก ร้อยละ 46.7 รองลงมาเป็นญาติ ร้อยละ 33.3 และเป็นเพื่อน ร้อยละ 20.0

สาเหตุของการกระทำผิดในครั้งนี้ พบว่าส่วนใหญ่ ทำตามเพื่อนหรือเพื่อนชวน ร้อยละ 45.8 รองลงมา ต้องการเงิน ร้อยละ 38.5 และถูกบังคับ ร้อยละ 1.4

ทราบหรือไม่ว่า เมื่อทำผิดแล้วจะต้องถูกจับ และควบคุมตัว พบว่าส่วนใหญ่ ทราบ แต่อยากเสี่ยงดู ร้อยละ 32.9 รองลงมา ทราบแต่มีความจำเป็นต้องทำ ร้อยละ 20.0 และ ทราบแต่ถูกบังคับ ร้อยละ 1.4

เมื่อออกจากสถานพินิจหรือพ้นความผิดแล้วจะกระทำผิดอีกหรือไม่ พบว่าส่วนใหญ่ จะไม่กระทำผิดอีกแล้ว ร้อยละ 32.9 รองลงมา ถ้าไม่มีความจำเป็นก็ไม่ทำ ร้อยละ 27.1 และ ไม่ทราบ ร้อยละ 8.6

เมื่อออกจากสถานพินิจหรือพ้นความผิดแล้ว อยากทำอะไรเป็นอันดับแรก พบว่า ส่วนใหญ่ อยากอยู่กับ บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ร้อยละ 38.6 รองลงมา ไม่เคยคิดอยากทำอะไร ปล่อยชีวิตไปวัน ๆ ร้อยละ 22.9 และอยากมีผู้ปกครอง เนื่องจาก บิดา มารดา เสียชีวิต ร้อยละ 7.1

สภาวะจิตหลังจากกระทำผิดกฎหมาย

ก. ความรู้เห็นคุณค่าในตนเอง พบว่า ส่วนใหญ่ อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ คือ ระดับคะแนนตั้งแต่ 26-50 คะแนน ร้อยละ 52.8 รองลงมาอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง คือ ระดับคะแนน ตั้งแต่ 51-75 คะแนน ร้อยละ 42.8 และระดับสูง คือ ระดับคะแนนตั้งแต่ 76-100 คะแนน ร้อยละ 4.2

ข. ภาวะซึมเศร้า พบว่า มีสภาวะซึมเศร้า จำนวน 37 ราย คิดเป็นร้อยละ 52.8 และไม่มีภาวะซึมเศร้า 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.1

อภิปรายผล

เด็กชายกลุ่มนี้เป็นบุคคลที่ต้องคำสั่งศาลจากศาลเยาวชนและครอบครัวกลางให้อยู่ในความดูแลของสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กกลาง ซึ่งขณะที่คดีมาสู่ศาลนั้น บุคคลเหล่านั้นต้องมีอายุเกิน 7 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ และจากการศึกษาครั้งนี้ศึกษาเฉพาะกลุ่มเด็กที่มีอายุเกิน 7 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่เกิน 14 ปีบริบูรณ์ ในบ้านมุกดา ณ เวลาที่ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลระหว่างเดือน ธันวาคม ถึงเดือน กุมภาพันธ์ 2541

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มเด็กชาย พบว่า ณ เวลาที่สัมภาษณ์เด็กส่วนใหญ่มีอายุเกิน 13 ปีแต่ไม่เกิน 14 ปี ร้อยละ 75.7 เชื้อชาติไทย ศาสนาพุทธ ร้อยละ 98.6 ภูมิลำเนาเดิมอยู่กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 77.1 ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าเกิดมาจากสภาพแวดล้อมที่มีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี และเป็นศูนย์กลางของกิจการสำคัญ ๆ ในสังคม เช่น เป็นศูนย์กลางของหน่วยราชการต่าง ๆ ศูนย์กลางธุรกิจการค้า ศูนย์กลางการศึกษาในทุกระดับ ด้วยเหตุนี้จึงมีการอพยพเข้าออกในกรุงเทพเป็นจำนวนมาก รวมทั้งเป็นแหล่งอบายมุขที่แฝงตัวในรูปของธุรกิจบันเทิงมากมาย และปัญหาของเศรษฐกิจทำให้เด็กอยู่ในกรุงเทพต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ แม้ว่าจะได้มาโดยทุจริต หรือโดยการกระทำผิดกฎหมาย และความยากจน ความด้อยโอกาสทางการศึกษา ตลอดจนค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง มีส่วนผลักดันให้เด็กในกรุงเทพฯ กระทำผิดกฎหมายเพิ่มมากขึ้น

สถานภาพการศึกษาก่อนจับกุมเด็กชายส่วนใหญ่จบหรือหยุดเรียนแล้ว ร้อยละ 88.5 กล่าวคือ จบการศึกษาภาคบังคับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 72.6 และหยุดเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ร้อยละ 27.4 ที่เด็กกระทำผิดให้เหตุผลของการหยุดเรียนเนื่องจาก เกเรเรียน ไม่อยากเรียน ทำผิดวินัยโรงเรียน ซึ่งมี จำนวนมากกว่า เพราะขาดทุนทรัพย์ ซึ่งจากการศึกษาดังกล่าวตรงข้ามกับการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน พ.ศ.2535 สำนักงานสถิติแห่งชาติที่เด็กมากกว่าร้อยละ 50 ออกจากโรงเรียนเนื่องจากขาดทุนทรัพย์ และจากการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ อัทธนา ลิ้มปไพฑูรย์ 2521, พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ 2523 ที่กล่าวว่า เยาวชนกระทำผิดกฎหมายเกินครึ่ง คือ ร้อยละ 54.6 ที่พบว่า การศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หรือต่ำกว่า

แสดงว่าเยาวชนกระทำผิดเหล่านั้น ออกจากโรงเรียนตั้งแต่อายุประมาณ 10 ขวบ จากการศึกษาตัวแปรในด้านการศึกษาของเยาวชนกระทำผิดกฎหมายจึงเป็นตัวแปรที่สำคัญที่มีอิทธิพลทำให้เยาวชน กระทำผิดกฎหมาย หรือขณะถูกจับส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนหนังสือ

ส่วนด้านผลการเรียนของนักเรียนชายกลุ่มนี้ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง คือ เกรดเฉลี่ยตั้งแต่ 2 ขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3 ร้อยละ 41.2 และมีประวัติเคยหนีเรียนถึง ร้อยละ 54.3 โดยกลุ่มเด็กชายให้เหตุผลว่า หนีเรียนเพราะตามเพื่อน ไปบ้านเพื่อน อยู่บ้านเฉย ๆ ไม่อยากเรียน และเบื่อเรียนมากกว่าเหตุผลด้านปัญหาเศรษฐกิจ

ส่วนประวัติการเรียน ข้ำขึ้น ร้อยละ 37.1 ซึ่งกระจายไปตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 1-6 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Lalli and Savitz (1972) ที่ศึกษากับนักเรียนที่มีประวัติเคยกระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจการศึกษา ไม่ สนใจที่จะศึกษาต่อจนระดับมหาวิทยาลัย และมีประวัติที่มีความสามารถด้อยทางด้านการศึกษาดั้งแต่วัยเด็กเล็ก และจากการศึกษาของ กุลชลี สุภักดิ์ (2520) ที่กล่าวถึงสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและวัยรุ่นอันเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม เช่น โรงเรียน เด็กอาจมีปัญหาจากการศึกษาเล่าเรียน จากการคบเพื่อน ทำตามค่านิยมของกลุ่มที่ไม่ถูกต้อง (การแต่งกาย ความประพฤติแปลก ๆ นอกแนวปกติ ทำนองโน้มนำไปสู่การกระทำผิด และเด็กขาดตัวอย่างและสิ่งแวดล้อมที่ชักจูงไปในทางที่ดี) และการศึกษาของ ประภาศน์ อวยชัย (2514) ได้กล่าวถึงสติปัญญาและการศึกษา การที่เรียนไม่รู้เรื่อง ความจำไม่ดี เรียนไม่ทันเพื่อน เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ผลสุดท้ายก็เลยคิดอ่านหนีโรงเรียน ไปเที่ยวล่าสอน และกลายเป็นเหยื่อแห่งความชั่วร้าย โดยอาจถูกชักจูงให้เห็นผิดเป็นชอบ และกลายเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายได้ และจากการศึกษาของ Conyers (1977) ได้ศึกษาเด็กที่มีปัญหาทางด้านพฤติกรรม พบว่ามีแนวโน้มผลการเรียนต่ำ รังแกผู้อื่น ถูกภาคทัณฑ์บ่อยครั้ง และต้องออกจากโรงเรียนก่อนเรียนจบ และการศึกษาของ Wasung (1925) ได้ศึกษาความล้มเหลวในการอ่านและ คณิตศาสตร์ พฤติกรรมการกระทำผิดส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดเกี่ยวกับตนเอง เช่น หนีออกจากบ้าน หนีเรียน และเสพยาเสพติด และเด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำมาก ๆ ส่วนใหญ่กระทำผิดที่รุนแรง เช่น ฆาตกรรม ทำร้ายร่างกาย ข่มขืน ปล้น และวางเพลิง นอกจากนี้ จากผลการศึกษาของ Retting (1974) ได้ศึกษาพฤติกรรมการก่อความวุ่นวายของดึกในโรงเรียน กับเด็กที่ละเมิดกฎหมาย และเคยผ่านการพิพากษาของศาลเยาวชนและครอบครัวกลางมาแล้ว ปรากฏว่า การก่อความวุ่นวายเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดในโรงเรียน แต่การกระทำผิดไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมาย ดังนั้น จึงไม่สามารถใช้เป็นเครื่องทำนายการกระทำผิดกฎหมายของเด็กได้ สถานภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่สามารถทำนายพฤติกรรม การกระทำผิดกฎหมายของเด็กได้ แต่สถานภาพของเด็กในโรงเรียน (ความสำเร็จ และล้มเหลว) ก่อให้เกิดพฤติกรรมเป็นปัญหาทางสังคมได้ และจากการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ในโรงเรียน สถานภาพของเด็กเมื่ออยู่ในโรงเรียนเป็นตัวการสำคัญที่ส่งผลถึงการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนที่เป็นเพศชาย เด็กที่มีระดับความล้มเหลวในโรงเรียน มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดกฎหมาย

มากกว่า เด็กที่ได้รับความสำเร็จในโรงเรียน แต่อย่างไรก็ตาม เด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำ หรือเด็กที่เคยมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนเมื่ออยู่ในโรงเรียน ไซว่าจะจะเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมกระทำผิดกฎหมาย หรือ ยุวอาชญากร เสมอไป แต่เด็กที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มีระดับสติปัญญาต่ำ หรือเคยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเมื่ออยู่ที่โรงเรียน เกี่ยวกับเรื่องนี้ ผลการศึกษาของ Turner (1976) ได้ศึกษาถึงพัฒนาการของเด็กที่กระทำผิดกฎหมายว่ามีทักษะต่ำกว่าเด็กปกติโดยทั่วไป ดังนั้น ปัญหาด้านการเรียนของเด็กควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน และควรมีมาตรการให้เด็กเรียนอยู่ในระบบการศึกษาจนกว่าจะจบการศึกษาภาคบังคับ

2. ครอบครัวและสังคม พบว่า การศึกษาของบิดาส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษาร้อยละ 68.5 ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Duke (1976) ที่ได้ศึกษานักเรียนมัธยมสองกลุ่ม กลุ่มที่มีปัญหา และกลุ่มที่ไม่มีปัญหา พบว่า เด็กที่บิดาเรียนไม่จบชั้นมัธยมต้น มีปัญหามากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดาเรียนจบชั้นมัธยมต้น ประกอบอาชีพรับจ้าง หรือ ลูกจ้าง ร้อยละ 55.7 รายได้ประมาณ 2,000-5,000 บาทต่อเดือน

ด้านการศึกษาของมารดาส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษา ร้อยละ 77.1 ประกอบอาชีพรับจ้าง และลูกจ้างร้อยละ 47.1 รายได้ประมาณ 2,000-5,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 40.0 ซึ่งอาชีพของบิดามารดาเป็นเครื่องกำหนดสถานภาพทางสังคมของครอบครัว การที่เด็กมาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย บางครั้งบิดามารดา ไม่อาจจุนเจือหรือตอบสนองความต้องการของเด็กได้ อาจจะเนื่องมาจากประสบปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ทำให้เด็กไม่ได้รับการตอบสนองดังที่ต้องการ ซึ่งอาจมีผลให้เด็กกระทำผิดกฎหมายเพื่อสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สมจิต วัฒนาชยากุล (2532) พบว่า ครอบครัวของเด็กกระทำผิดกฎหมาย บิดา-มารดา มีอาชีพรับจ้างและค้าขาย และผลการศึกษาของ เรณู เชาว์เกษม (2508) ที่ศึกษาเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจของเด็กส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ยากจนบิดา-มารดามีอาชีพรับจ้าง และมีรายได้น้อย

ด้านสถานภาพสมรสของบิดา มารดา นั้น พบว่า หย่าร้าง ร้อยละ 35.7 แยกกันอยู่ ร้อยละ 31.4 บิดา-มารดา เสียชีวิต ร้อยละ 10.1 จะเห็นได้ว่าสภาพครอบครัวสามารถส่งผลถึงพฤติกรรมของเด็ก สภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เช่น มีการสูญเสียบิดา มารดา ไม่ว่าจะเป็นการเสียชีวิต การหย่าร้าง การแยกกันอยู่ การอยู่ห่างจากกันนาน ๆ หรือ ครอบครัวอยู่ในภาวะตกต่ำ เหล่านี้มีผลให้เกิดความกระทบกระเทือนต่อพัฒนาการของเด็ก เมื่อเด็กขาดบิดา มารดา เด็กจะเกิดความคับข้องใจ มีปัญหาในการปรับตัว สภาพครอบครัวที่แตกแยก มีส่วนเกี่ยวพันกับการกระทำผิดกฎหมายของเด็ก และเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย และผลการศึกษาของ Bonser (1918) ได้รายงานว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาจาก ครอบครัวที่แตกแยก มากกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมายถึงสองเท่า และผลการศึกษาของ Morahan (1957) ได้รายงานว่า สภาพครอบครัวของเด็กกระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีความสมบูรณ์ทั้ง

ด้านเศรษฐกิจ และสังคม มากกว่าครอบครัวของเด็กปกติทั่วไป แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีเด็กอีกเป็นจำนวนมากมาจากครอบครัวที่แตกแยกเหล่านั้นไม่ได้มีพฤติกรรมกระทำผิด และในทางตรงกันข้าม เด็กกระทำผิดอีกจำนวนมากเช่นกันที่ไม่ได้มาจากครอบครัวแตกแยก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2523) ที่ศึกษาว่า ลักษณะครอบครัวของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย คือ บิดา-มารดา ไม่ได้อยู่ด้วยกัน เพราะ หย่าร้าง เลิกกัน หรือ ไม่ได้อยู่ด้วยกัน เพราะบิดา-มารดา คนใดคนหนึ่งเสียชีวิต และผลการศึกษาของ สุวิทย์ รุ่งวิสัย (2520) ที่กล่าวว่า เยาวชนที่อยู่ในสถานฝึกอบรมส่วนใหญ่มีปัญหาครอบครัวอันเนื่องมาจากบิดา มารดา ไม่ได้อยู่ด้วยกัน และผลการศึกษาของ อนันต์ชัย และคณะ(2527) ว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดา มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับประเภทของความผิด โดยที่เยาวชนที่มีบิดา มารดาถึงแก่กรรม หรือแต่งงานใหม่ กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวนสูงกว่า เยาวชนที่มีบิดา มารดา มีสถานภาพสมรสอื่น

ด้านความสัมพันธ์กับบิดา มารดา ในขณะที่อยู่ด้วยกัน จากการศึกษาพบว่า มีการทะเลาะกันบ่อย แต่ไม่มีการทำร้ายร่างกายกัน ร้อยละ 35.7 หงเหินกันต่างคนต่างอยู่ ร้อยละ 17.1 และทำร้ายร่างกายเป็นประจำ ร้อยละ 4.3 ซึ่งอาจมีผลทำให้เด็กฝังใจกลายเป็นวิธีการดำรงชีวิตโดยการแสดงออก ความก้าวร้าวต่อคนอื่น หรือทำให้เด็กขาดตัวแบบที่ดี ในการเลียนแบบ เพราะขาดคนอบรมสั่งสอนชั้นนำในทางที่ถูกต้อง ทำให้รู้สึกขาดความอบอุ่น ว่าแห้ว การปรับตัวให้เข้ากับค่านิยมที่ดีของสังคม และมีแนวโน้มที่จะแสดงออกของความก้าวร้าว ตามความกดดันภายในใจของตน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Offord (1990) ที่ศึกษาพบว่าปัจจัยที่สำคัญต่อพฤติกรรมแปรปรวนในเด็กจะเกิดขึ้นตามหลังความไม่ลงรอยกันของ บิดามารดา และพฤติกรรมดังกล่าวจะลดน้อยลงถ้าการทะเลาะวิวาทนั้นลดน้อยลง และการศึกษาของ Lewis (1979) ที่ศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ที่ไม่ดีระหว่างบิดา มารดา เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเกือบครึ่งของเด็กที่ถูกส่งมาสถานฝึกอบรมมีบิดา มารดา หย่าร้างกัน

ด้านจำนวนพี่น้องร่วมบิดา มารดาเดียวกัน ส่วนใหญ่มี 4 คนขึ้นไปร้อยละ 55.8 และการศึกษา จำนวนพี่น้องของครอบครัวของเยาวชนกระทำผิดกฎหมายใกล้เคียงกันกับการศึกษาของ พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2523) คือ มีจำนวน 3 คนขึ้นไป ถึงร้อยละ 89.2 และจากการศึกษาของ Hirschi (1969) พบว่า จำนวนบุตรในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่กระทำผิดโดยให้เหตุผลว่า ความสัมพันธ์เช่นนี้ อาจเป็นเพราะครอบครัวใหญ่มักมีความไม่ลงรอยกันมาก บิดามารดาไม่มีเวลาเอาใจใส่บุตรอย่างเพียงพอ ซึ่งนำไปสู่การทอดทิ้งและทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัว (family bonds) ลดน้อยลง เมื่อคิดเป็นจำนวนชั่วโมงแล้วจะพบว่า ในครอบครัวเล็กมีบุตรน้อยเวลาที่ใช้ในการดูแลอบรมเด็กและเยาวชนต่อคนย่อมมีมากกว่าครอบครัวใหญ่ ซึ่งจำนวนชั่วโมงจะต้องเฉลี่ยไปในแต่ละคน

ด้านความสัมพันธ์กับพี่น้องก่อนถูกจับกุม พบว่าสนิทกันเป็นบางครั้ง ร้อยละ 21.4 สอดคล้องกับการศึกษาของ Bennett ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง พบว่าเด็กกระทำผิด

จำนวนร้อยละ 26 ไม่มีความสนิทสนมกับพี่เลย ซึ่งทำให้การขาดความสัมพันธ์อันดีและขาดการปรับตัวเข้าหากัน และผลการศึกษาของ Andry กล่าวว่า พี่น้องของเด็กกระทำผิด มักไม่รักใคร่กลมเกลียวกัน มีการทะเลาะวิวาทกับพี่น้องบ่อย ๆ

ด้านผู้เลี้ยงดูในวัยเด็กส่วนใหญ่อยู่กับบิดามารดา ร้อยละ 40.0 ซึ่งจากการศึกษาความสัมพันธ์ของบิดามารดาจากตาราง 2 พบว่า บิดามารดา ทะเลาะกันบ่อย แต่ไม่มีการทำร้ายร่างกาย ถึงร้อยละ 35.7 อาจจะเป็นเพราะจากความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่ดี ซึ่งอาจมีผลกระทบต่ออารมณ์ของเด็ก กล่าวคือ อาจทำให้เด็กมีความกระวนกระวายใจ มีความวิตกกังวล หรืออาจจะมีความเครียด ซึ่งอาจเป็นผลให้เด็กกลายเป็นเด็กก้าวร้าว และชอบทะเลาะวิวาทไปด้วย หรือเด็กอาจสนิทสนมกับบิดา หรือมารดา ไม่เท่ากัน และหากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวบ่อย ๆ เด็กจะรู้สึกที่บ้านไม่น่าอยู่สำหรับเด็ก อาจเกิดการเบียดเบียน และอยากหนีออกจากบ้าน หรืออาจไปหาความพอใจข้างนอกบ้านเป็นการทดแทน และอาจถูกชักจูงไปในทางผิด หรือกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งคล้ายคลึงกับการศึกษาของ Bennett ที่สรุปว่า ลักษณะบรรยากาศในครอบครัวของเด็กกระทำผิดจะมีความตึงเครียด บิดามารดาไม่รักใคร่ปรองดองกัน ทะเลาะวิวาทกันอยู่เนือง ๆ และบางกรณีชีวิตการครองเรือนของบิดามารดาไม่ราบรื่น

ด้านลำดับการเกิด พบว่า เด็กเป็นบุตรคนกลางร้อยละ 34.2 ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากการวางแผนครอบครัว การมีบุตรยังไม่พร้อม กล่าวคือ ไม่ได้วางแผนระยะเวลาของการมีบุตรในเวลาที่พร้อมและเหมาะสม ระหว่างการมีบุตรในแต่ละคน ซึ่งใกล้เคียงกับการศึกษาของ อุมภาพร ตรังคสมบัติ(2536) เยาวชนกระทำผิดกฎหมายลำดับการเกิดเป็นลูกคนกลางร้อยละ 31.3

ด้านมีบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับดำเนินคดี ร้อยละ 22.9 ซึ่งคล้ายกับการศึกษาของ Sutherland and Cressey ว่าพฤติกรรมอาชญากรมีความสัมพันธ์กับเงื่อนไขที่ว่า สมาชิกในครอบครัวเป็นอาชญากร กระทำผิดกฎหมายหรือติดคุก

ด้านก่อนจับกุมครั้งนี้ได้พักอาศัยอยู่กับมารดา ร้อยละ 25.9 เนื่องมาจาก การหย่าร้าง การแยกกันอยู่ และการเสียชีวิตของบิดา และบิดาแต่งงานใหม่ ซึ่งผลการศึกษาเป็นไปทางเดียวกับ Chiton and Market (1972) ที่กล่าวว่า เยาวชนที่ถูกส่งมายังศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เช่น มีบิดา มารดา คนเดียว หรือมีบิดามารดาที่เสียชีวิตไปแล้ว และจากการศึกษาการกระทำผิดของเด็ก อรัญ สุวรรณบุปผา (2516) ที่ศึกษาพบว่า การที่มารดาต้องอบรมเลี้ยงดูบุตรแต่ฝ่ายเดียว และต้องออกไปทำงานนอกบ้านเนื่องจากความจำเป็นทางด้านเศรษฐกิจ ทำให้มารดาไม่มีเวลาในการอบรมเลี้ยงดู และเอาใจใส่บุตรอย่างสม่ำเสมอ บุตรมักมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับ บิดา มารดา มีการแสดงตนเป็นปฏิปักษ์และชอบโต้แย้ง เมื่อเกิดความไม่พอใจ และสอดคล้องกับ การศึกษาของ Sheldon and Glueck (1962) ที่ได้ผลการรายงานว่าการที่มารดาต้องทำงานนอกบ้าน เพื่อหารายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว ทำให้ไม่มีโอกาสได้เอาใจใส่อบรมเลี้ยงดูบุตรอย่างใกล้ชิด เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กคบเพื่อนไม่ดี และกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

ส่วนด้านการได้รับการเลี้ยงดูแบบทารุณกรรม และทอดทิ้ง จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ในช่วงที่เด็กอยู่กับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง เคยแสดงความรักความอบอุ่น เคยแสดงแต่นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 70.0 เคยแสดงท่าทางไม่สนใจหรือมองด้วยสายตา และท่าทางที่เย็นชาแสดงบ่อยครั้ง ร้อยละ 61.4 บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเคยทะเลาะวิวาทกัน บ่อยครั้ง ร้อยละ 52.9 บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเคยทำร้ายร่างกายกัน เคยแต่นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 57.1 บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเคยตีตบหลัง บ่อยครั้ง ร้อยละ 54.3 บิดา มารดา เคยเล่นการพนันบ่อยครั้ง ร้อยละ 67.1 ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ที่รายงานว่า บิดามารดาของเด็กกระทำผิดส่วนใหญ่ บิดาตีมสุรา มารดาเล่นการพนัน หรือบิดามารดาติดยาเสพติด หรือมีอาชีพด้านอขายมุข เคยแสดงอารมณ์รุนแรง ดุด่า หรือเคยประจานเด็ก บ่อยครั้ง ร้อยละ 54.2 เคยเขียนตี ทบตี หรือเด็กเคยถูกลงโทษอย่างรุนแรง เคยแต่นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 50.0 และเด็กเคยเห็นพฤติกรรมการล่วงเกินทางเพศ หรือ เคยถูกผู้ใหญ่ล่วงเกินทางเพศ เคยแต่นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 7.1 ซึ่งเด็กที่ถูกกระทำทารุณมักจะมีอยู่ในสภาพที่ตึงเครียดและวิตกกังวล เด็กต้องใช้พลังงานทั้งหมดเพื่อที่จะหลบหนีจากการถูกลงโทษ แทนที่จะใช้พลังงานในการมีพฤติกรรมในการสั่งสมประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ดีจากสิ่งแวดล้อม แต่กลับต้องพยายามจำกัดหรือลดกิจกรรมของตนเพื่อให้แน่ใจว่าตนเองได้ปฏิบัติตามความต้องการของผู้ใหญ่ โอกาสในการมีความคิดสร้างสรรค์และการเรียนรู้ของเด็ก จึงเป็นไปได้น้อยกว่าเด็กปกติ จึงมักจะพบว่าเด็กที่ถูกกระทำทารุณและทอดทิ้งจะมีปัญหาในด้านการเรียนรู้ และปัญหาด้านพฤติกรรม ทำให้เด็กใช้กลไกการแก้ไขปัญหาโดยการระบายอารมณ์ไปที่บุคคลอื่น ซึ่งมักจะออกไปในทางที่ก้าวร้าว รังแก ต่อต้านสังคม ประพฤติตนไม่เหมาะสม และกระทำผิดกฎหมาย

ซึ่งจากการศึกษาในครั้งนี้สอดคล้องกับ David N. Sangers (1990) ที่อ้างในสมลักษณ์ ดันพิสุทธิ์ (2538) ที่ได้ศึกษาเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก พบว่าเด็กชาย ร้อยละ 30 มีประวัติเคยถูกกระทำทารุณกรรมทางกาย (Physical abuse) ส่วนด้านครอบครัวมีปัญหา เกือบครึ่งหนึ่งที่บิดา มารดา มักทะเลาะวิวาททุบตีกันบ่อยครั้ง แต่พบว่าลักษณะการถูกกระทำทารุณไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ Westen (1990) จากการศึกษาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดพบว่า จำนวนเกินครึ่ง เคยถูกกระทำทารุณโดยบิดา มารดา หรือผู้ปกครองก่อนอายุถึงเกณฑ์ เข้าโรงเรียนภาคบังคับ และพบว่า มีร่องรอยบาดแผลที่ถูกทำโทษโดยบิดา มารดา ก่อนถูกจับกุม Schafer and Kundtin (1971) ที่กล่าวว่า ถ้าหากครอบครัวไม่มีความสุข บิดา มารดา ทะเลาะวิวาทกันเสมอ เด็กจะมีบุคลิกภาพที่ก้าวร้าว พุดจาหยาบคาย และชอบทะเลาะวิวาท และผลการศึกษาของ Stein and Lewis (1992) ได้ทำการศึกษาประวัติของการเคยถูกกระทำทารุณทางกาย (Physical abuse) ของเด็กที่กระทำผิดกฎหมาย จากการศึกษาสัมภาษณ์ประวัติทางการแพทย์ พบว่าเคยมีประวัติถูกกระทำทารุณทางกาย ตามหลักทางจิตวิทยาถือว่า การลงโทษเด็กทางกายอย่างรุนแรงนั้นเป็นการฝึกระเบียบวินัยที่ไม่ถูกต้อง และขัดต่อหลักพัฒนาการของมนุษย์ ซึ่งจะมีผลต่อบุคลิกภาพของ

เด็กหลายประการ กล่าวคือ เด็กอาจเป็นคนที่ไม่มีความสุขปรับตัวเข้ากับสังคมไม่ได้ อาจกลายเป็นเด็กกระทำผิดไป หรืออาจจะเป็นผลให้เด็กต้อตึง และก้าวร้าวมากขึ้น เมื่อเด็กออกไปนอกบ้านอาจจะไปก้าวร้าวคนอื่น

ด้านประวัติการใช้สารเสพติดของเด็ก และครอบครัว พบว่า เด็ก ร้อยละ 57.1 ที่มีประวัติเคยสูบบุหรี่ และสมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 90 ที่มีประวัติดื่มสุรา และสอดคล้องกับการศึกษา ของ Kandel (1982) อ้างใน อุมภาพร ตรีงคสมบัติ ที่ศึกษาพบว่า ผู้ใช้สารเสพติด จะกระทำผิดกฎหมายมากกว่า ผู้ที่ไม่ติดสารเสพติด และการเสพสารเสพติด หลายชนิดทำให้ การควบคุมตนเองเสียไป และพบว่า การติดสารเสพติดชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมายอย่างรุนแรง และการศึกษาของ Offord และคณะ (1978) ที่ศึกษาพบว่า บิดามารดาของวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมายจะมีปัญหาการเจ็บป่วยทางจิต ซึ่งรวมไปถึงการใช้สุราหรือการใช้สารเสพติด สอดคล้องกับการศึกษาของ พิสมัย วิบูลย์ศักดิ์ (2510) ที่กล่าวว่าบรรยากาศในครอบครัวของเยาวชนที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดทางด้านจิตใจแก่เด็ก เช่น การที่บิดามารดาตีเด็ก ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ และติดการพนัน วาสูเทพ ทองเจิม (2540) ได้ศึกษาเรื่องมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนพบว่า มีประวัติติดยาเสพติด และเคยติดยาเสพติด

ด้านประวัติการมีเพศสัมพันธ์ พบว่าเด็กชายกลุ่มนี้เคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 20 และไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเลยร้อยละ 57.1

ด้านประวัติการใช้เงิน พบว่า ส่วนใหญ่ได้วันละ 10-50 บาท ร้อยละ 42.9 และบิดา มารดา ไม่ได้ให้เลยร้อยละ 27.1 ความรู้สึกที่เงินได้จากบิดามารดา หรือผู้ปกครองให้แต่ละวันไม่พอใช้ร้อยละ 44.3 เคยมีประวัติเคยทำงานมีรายได้วันละ 100-200 บาท ร้อยละ 72.0 อาชีพที่เด็กมีรายได้ส่วนใหญ่เป็นงานรับจ้าง เช่น รับจ้างในโรงงาน รับจ้างล้างรถเช็ดกระจก มากกว่า ช่วยบิดา มารดาทำงาน และพบว่าเด็กที่ไม่ได้ทำงานร้อยละ 35.8 คือ อยู่ไปวัน ๆ สอดคล้องกับการศึกษา ของ เรณู เชาว์เกษม (2508) กล่าวว่า เด็กกระทำผิดส่วนใหญ่ไม่ได้ประกอบอาชีพ และผลการศึกษาของ อัจฉญา ลิมป์ไพฑูรย์ (2521) เด็กและเยาวชนส่วนมาก ไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนหรือประกอบอาชีพอันใด

ด้านการคบเพื่อนส่วนใหญ่เป็นเพื่อนวัยรุ่นแถวบ้าน ร้อยละ 54.2 และความประพฤติของเพื่อน ร้อยละ 23.9 ชอบเที่ยวเตร่ และชอบสูบบุหรี่ ร้อยละ 17.7 จากผลการศึกษาของ Cloward and Ohlin (1960) และผลการศึกษาของ อัจฉญา ลิมป์ไพฑูรย์ (2521) เด็กและเยาวชนมีการศึกษาต่ำ อาจไม่สามารถหางานทำได้ หรือหางานทำแต่มีรายได้ไม่พอเพียงต้องทำงานใช้แรงงานซึ่งเป็นงานชั่วคราว เหล่านั้นล้วนอาจเป็นเหตุให้เด็กและเยาวชนมีเวลาว่าง การมีเวลาว่างก็เป็นการเปิดโอกาสให้เยาวชนเที่ยวเล่นกับเพื่อน และชักชวนกันกระทำผิดกฎหมาย

ลักษณะของพฤติกรรมการกระทำผิด

ณ เวลาที่ศึกษาพบว่า ข้อหาที่เด็กกระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่เป็นคดีลักทรัพย์ ร้อยละ 44.2 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Alan Little (1952 - 1962) ที่ได้ใน สุธา จันทรเอน ศึกษาพบว่าเด็กชายอายุต่ำกว่า 14 ปี กระทำผิดลักทรัพย์มากที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะฐานะทางครอบครัวที่ยากจน และเด็กส่วนใหญ่ไม่มีอาชีพที่มั่นคง เพราะการศึกษาน้อย เด็กจึงจำเป็นและพยายามให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ

เคยถูกจับกุมอยู่สถานฝึกบ้านมูทิตาเป็นครั้งแรกถึงร้อยละ 94.3

ระยะเวลาที่ถูกควบคุมเป็นเวลา 13-24 เดือน ร้อยละ 72.9

การกระทำผิดครั้งนี้มีผู้อื่นร่วมมือด้วย ร้อยละ 72.9 ความสัมพันธ์เป็นเพื่อน ร้อยละ 70.5 เป็นบุคคลในครอบครัว ร้อยละ 21.7 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Shaw (1978) ศึกษาจากการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนว่า ไม่เคยพบเยาวชนกระทำผิดคนใดที่กระทำผิดกฎหมายครั้งแรกเพียงตามลำพัง และการกระทำผิดส่วนใหญ่ของเยาวชนเป็นผลจากการกระทำผิดร่วมกันในกลุ่มเพื่อน พี่น้องหรือคนในครอบครัวเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นเพราะบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของกลุ่มเด็กชายนั้นไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแลเด็ก หรือการที่เด็กไม่ได้เรียนหนังสือ จึงมีเวลาว่างมากเพราะเด็กส่วนใหญ่การศึกษาน้อย และไม่มียาชีพหรืองานทำเป็นหลักแหล่ง จึงเอาเวลาว่างมาเกาะกลุ่มคบเพื่อนเที่ยวเตร่สนุกสนานกับกลุ่มเพื่อนที่มีลักษณะนิสัยคล้ายคลึงกัน ซึ่งผลจากการคบเพื่อน หรือ การคบผู้กระทำผิดกฎหมายย่อมเกิดการเรียนรู้แบบแผนการกระทำผิดตลอดจนการยอมรับเอาความเห็นว่าการกระทำผิดกฎหมายให้คุณค่ามากกว่าการกระทำตามกฎหมาย เด็กจึงยินดีที่จะปฏิบัติฝ่าฝืนกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างในการคบค้าสมาคม นั้น ความโน้มเอียงไปในทางเป็นปฏิปักษ์ต่อกฎหมายเป็นผลจากการคบค้าสมาคมกับผู้มีความประพฤติเบี่ยงเบน และผลการศึกษาของ Erickson Jensen (1971) กล่าวว่า การคบค้าสมาคมกับผู้ที่มีความประพฤติเบี่ยงเบน รวมถึงการเรียนรู้รับเอาความรู้สึกที่ว่าการกระทำผิดให้คุณค่าจากกลุ่มเพื่อนที่ใกล้ชิด ในการศึกษาเยาวชนกระทำผิดกฎหมายในสหรัฐอเมริกา พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่กระทำผิดเป็นกลุ่ม ถึงแม้ว่าลักษณะการกระทำผิดเป็นกลุ่มอาจแตกต่างกันบ้างตามประเภทการกระทำผิด และผลการศึกษาของ Cameron (1946) ศึกษาพบว่า เยาวชนที่กระทำผิดด้วยการลักทรัพย์มีความชำนาญลักทรัพย์ด้วยตนเองตามลำพัง แต่พวกที่ยังอ่อนหัดส่วนใหญ่ลักทรัพย์ร่วมกับเพื่อน และเมื่อตนได้รับการฝึกฝน และถ่ายทอดให้มีความรู้สึกไม่วิตกกังวล หรือสบายใจ แล้วจึงลักขโมยตามลำพัง การถ่ายทอดความรู้สึกเช่นนี้เป็นการสร้างให้ผู้อ่อนหัดมีความโน้มเอียงไปในทางเป็นปฏิปักษ์ต่อกฎหมาย

ด้านการกระทำผิดครั้งนี้มีการคิดไว้ล่วงหน้าหรือมีการวางแผนมาก่อนถึงร้อยละ 82.9

ส่วนเวลาในการปฏิบัติการเป็นกลางคืน ร้อยละ 55.8 กลางวันร้อยละ 44.2

สถานที่ลงมือกระทำผิดครั้งนี้ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 31.4 เป็นบริเวณบ้านเจ้าทุกข์ และบริเวณที่อยู่อาศัยของตนเอง ร้อยละ 27.1 กรณีมีเจ้าทุกข์มาก่อน ร้อยละ 34.0 ความสัมพันธ์เป็นคนรู้จัก ร้อยละ 46.7

สาเหตุในการทำครั้งนี้ส่วนใหญ่ร้อยละ 45.8 ตามเพื่อนหรือเพื่อนชวและต้องการเงิน ร้อยละ 38.5 ซึ่งอาจมาจากสาเหตุที่ว่า เด็กส่วนใหญ่เสียสัมพันธภาพภายในครอบครัว เกิดความเบื่อหน่ายในสภาพที่เป็นอยู่ และหาทางออกโดยการคบเพื่อน โดยที่เด็กขาดที่พึ่ง ขาดที่ปรึกษาในปัญหาต่าง ๆ ตลอดจนขาดที่ระบายความคับข้องใจ ดังนั้น คำแนะนำของเพื่อนจึงช่วยให้เด็กเกิดความพึงพอใจ รู้สึกอบอุ่น โอกาสเช่นนี้ทำให้เด็กถูกชักนำให้กระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

ด้านความรู้ทราบหรือไม่ว่าเมื่อทำผิดแล้วจะต้องถูกจับ และควบคุมตัว ส่วนใหญ่เด็กบอกว่าทราบ แต่อยากทดลองเสี่ยงดู ร้อยละ 32.9

เมื่อออกจากสถานพินิจหรือพ้นความผิดแล้วจะกระทำผิดซ้ำอีกหรือไม่นั้น ส่วนใหญ่คำตอบว่า ไม่กระทำอีกแล้ว ร้อยละ 32.9 และ

เมื่อออกจากสถานพินิจหรือพ้นความผิดอยากทำอะไรเป็นอันดับแรก พบว่า เด็กอยากอยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ร้อยละ 38.6 และร้อยละ 22.8 ที่ไม่เคยคิดอยากทำอะไร ปล่อยชีวิตไปวัน ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กเหล่านี้ไม่ค่อยได้คิดวางแผนการศึกษาและวางแผนในด้านอาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษา Azuma (1974) ที่ได้ศึกษาการวางแผนการศึกษาและอาชีพของเด็กกระทำผิด และเด็กปกติ และอาชีพรอบคอบ มั่นคง และรัดกุม มากกว่าเด็กเกร และผลการศึกษาของ Familletti (1975) ที่ได้ศึกษาความมุ่งหวังในชีวิต ระหว่างเด็กเกรกับเด็กปกติ ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในเรื่องความหมายในชีวิต และความมุ่งหวังในชีวิต เด็กปกติเข้าใจความหมายในชีวิตถูกต้อง มีความมุ่งหวังในชีวิตสูงกว่าเด็กเกรไม่ว่าจะเป็นเปรียบเทียบด้าน อายุ ระดับการศึกษา เชื้อชาติ สถานภาพ เศรษฐกิจ สังคมของครอบครัว ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง หรือสถานภาพสมรสของบิดา มารดา

สภาวะจิตหลังกระทำผิดกฎหมาย

จากการศึกษาพบว่า เด็กชายกลุ่มนี้มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง พบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ คือ ระดับคะแนนตั้งแต่ 26-50 คะแนน ร้อยละ 52.8 รองลงมาอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง คือ ระดับคะแนนตั้งแต่ 51-75 คะแนน ร้อยละ 42.8 และระดับสูง คือ ระดับคะแนนตั้งแต่ 76-100 คะแนน ร้อยละ 4.2

ภาวะซึมเศร้า พบว่า เด็กชายส่วนใหญ่มีภาวะซึมเศร้า จำนวน 37 ชาย คิดเป็นร้อยละ 52.8 และไม่มีภาวะซึมเศร้า 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.1

การที่เด็กมาอยู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางนั้นมีผลทำให้เด็กเกิดการจากวัตถุที่ผูกพัน (objects of attachment) อย่างมากซึ่งสามารถอธิบายตาม Cognitive and behavior models ในเรื่องของการพรากจากและการเกิดภาวะซึมเศร้า จะเกิดภาวะซึมเศร้า และ

จากการศึกษาของ วราพร อินทุพันธุ์ (2533) ศึกษาอารมณ์เศร้าในวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมายโดยใช้ CES-D พบอารมณ์เศร้าย้อยละ 63.3 ซึ่งแตกต่างจากที่เคยศึกษาไว้ อาจเนื่องมาจาก กลุ่มอายุเด็ก สภาพแวดล้อม และแบบทดสอบที่แตกต่างกันมีผลทำให้ผลการวิจัยแตกต่างกัน (Kutcher and Marton, 1989) และจากการศึกษาพบว่าเด็กมีระดับคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ร้อยละ 52.8 และเด็กมีภาวะซึมเศร้า ร้อยละ 52.8 ซึ่งเป็นสัดส่วนร้อยละที่เท่ากัน ซึ่งการศึกษาไปทางเดียวกันกับแนวคิดของ เรไร ทิวะทัศน์ (2535) ที่กล่าวว่า ภาวะซึมเศร้าเป็นการสูญเสียความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Depression as loss of self-esteem) ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ ในตารางที่ 4.5 และ 4.6 พบว่า ผลของความรู้สึกเห็นคุณค่าตนเองระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ส่วนใหญ่พบในเด็กที่มีภาวะซึมเศร้า ซึ่งสามารถอธิบายได้จากทฤษฎีของ Bibring ที่กล่าวว่า กลไกทางจิตของภาวะซึมเศร้า เป็นภาวะที่ ego ชัดแย้งกับ drive ของ Aggressive กล่าวคือ ภาวะซึมเศร้าเกิดขึ้นเมื่อ ego รับรู้ถึงจุดมุ่งหมาย ขณะเดียวกันก็รู้ว่าไม่สามารถที่จะไปถึงจุดมุ่งหมายได้ ซึ่งมีผลทำให้เด็ก สูญเสียความรู้สึกในตนเอง มีผลก่อให้เกิดภาวะซึมเศร้าได้

ข้อเสนอแนะ

1. จากการศึกษานี้พบว่า ปัญหาครอบครัวมีความสัมพันธ์ในพฤติกรรมกระทำผิด ควรมีการณรงค์ และส่งเสริมให้ความรู้แก่ประชาชนทั่วไป ถึงความสำคัญของความร่วมมือในการมีครอบครัว และการมีบุตร เทคนิคการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา การฝึกทักษะของบิดา การให้ความสำคัญของความสัมพันธ์ของบุตรที่มีต่อมารดา (attachment หรือ Bonding) ในช่วงขวบปีแรก มารดาในการฝึกระเบียบวินัยเด็ก การช่วยเหลือบิดา หรือมารดาที่หาเลี้ยงชีพแต่เพียงผู้เดียว การให้คำปรึกษาด้านครอบครัวในสถานพยาบาลของรัฐ และเอกชน โดยเน้นความสะดวกของประชาชนที่จะไปใช้บริการ เช่น การให้บริการในเชิงรุก หรือการบริการให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์ การจัดเอกสารเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูที่มีผลดี ผลเสียต่อบุตร ทั้งนี้ แผนงานการณรงค์ และส่งเสริมควรมีเป้าหมายที่ชัดเจน ครอบคลุมถึงปัญหาต่าง ๆ ที่พบได้ในครอบครัว เช่น จากการศึกษพบว่า เด็กกระทำผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่เลี้ยงดูแบบกระทำทารุณและทอดทิ้ง มาจากครอบครัวที่บิดา มารดา แยกทางกัน หรือหย่าร้าง ครอบครัวมีฐานะยากจนหรือมีการศึกษาน้อย

2. การที่เด็กถูกจับกุมและควบคุมตัว หรือการที่เด็กถูกตัดสินให้เข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในสถานฝึกอบรม ซึ่งมีผลกระทบต่อสภาวะทางจิตของเด็ก ซึ่งอาจทำให้เกิดความผิดปกติทางจิตได้ หรือทำให้ความผิดปกติที่มีอยู่แล้วเพิ่มความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งจากการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า ภาวะซึมเศร้าถึงร้อยละ 52.8 และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ร้อยละ 52.8 ดังนั้น บุคลากรที่ทำหน้าที่ดูแลเด็ก ควรให้ความสนใจ สอดส่องดูแล เมื่อพบว่า

เด็กมีพฤติกรรมที่สงสัยว่าเป็นพฤติกรรมที่มีปัญหา ควรจัดให้การช่วยเหลืออย่างเหมาะสม จากจิตแพทย์ และบุคลากรทางการแพทย์ โดยเฉพาะเด็กที่มีพฤติกรรมที่รุนแรง เพื่อป้องกัน และแก้ไขพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม

3. เนื่องจากสภาวะทางจิตสังคม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมาย ทั้งในสาเหตุของการกระทำผิด และพฤติกรรมที่รุนแรง ดังนั้น การฝึกอบรมเด็กควรครอบคลุม ไปกับการบำบัดปัญหาทางจิต เพื่อให้เด็กสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมและไปในทางที่สร้างสรรค์ ซึ่งอาจจะจัดในรูปแบบของการให้นักสังคมสงเคราะห์ และนักจิตวิทยา เพื่อให้คำปรึกษา แนะนำแก่เด็ก การทำจิตบำบัดแบบกลุ่ม การฝึกทักษะ การเข้าสังคม การสันทนการ และ อาชีวะบำบัด ทั้งนี้ควรแทรกเนื้อหา การพัฒนาจิตใจ บุคลิกภาพ และความสัมพันธ์กับผู้อื่นไว้ ด้วย เป็นต้น

4. ควรมีการเพิ่มบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านสังคมสงเคราะห์ ให้มีความสมดุลงกับจำนวน เด็กที่ต้องรับผิดชอบ เพื่อประสิทธิภาพของงาน หรือควรจัดให้มีอาสาสมัครสังคมสงเคราะห์ เพื่อช่วยเหลือในด้านการแนะนำเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ทั้งทางด้านการศึกษา เศรษฐกิจ ครอบครัว สุขภาพอนามัย อาชีพ อารมณ์และจิตใจ ตลอดจนการติดตามผลเด็กภายหลังปล่อย ซึ่งจะเป็น การแก้ไขปัญหาการขาดบุคลากรในการติดตามผลได้

5. ควรปรับปรุงสถานที่อยู่อาศัยในแหล่งเสื่อมโทรมต่าง ๆ ที่มีสภาวะแวดล้อมไม่ดี อันมีผลเสียมาถึงตัวเด็ก การปรับปรุงอาจใช้วิธีสนับสนุนให้เอกชนลงทุนสร้างที่อยู่อาศัยเพื่อให้ ประชาชนเช่าซื้อและรัฐบาลให้ความช่วยเหลือในด้านการไฟฟ้าและน้ำประปา ก็จะเป็นการส่งเสริม สวัสดิภาพและความเป็นอยู่ของประชาชนที่ยากจนได้

6. การลดจำนวนสถานเริงรมย์อันเป็นแหล่งอบายมุข สถานที่เหล่านี้นับว่ามีส่วนทำให้ เด็กและวัยรุ่นเสียผู้เสียคนไปเป็นจำนวนมากไม่น้อย จึงควรลดหรือจำกัดจำนวนสถานที่เหล่านี้ให้ลด น้อยลงหรือไม่ให้เพิ่มจำนวนขึ้นมากที่มีอยู่ในขณะนี้ ตัวอย่างสถานเริงรมย์ เช่น โรงน้ำชา โฮเต็ล ไนต์คลับ บ่อนการพนัน เป็นต้น

7. ควรควบคุมสื่อมวลชนที่เป็นอันตรายแก่จิตใจของเด็ก เช่น หนังสือภาพนิตยสาร ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ ที่แพร่ข่าวหรือมีการแสดงไปในทางที่ไม่ดีไม่งามและขัดต่อขนบ ธรรมเนียมประเพณีไทย

8. เกี่ยวกับสวัสดิการต่าง ๆ ที่ทางหน่วยงานที่ภาครัฐและเอกชนควรให้การสนับสนุน และเอาใจใส่ได้แก่

- จัดหาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจหรือสนามเด็กเล่นและห้องสมุดให้เพียงพอสำหรับเด็ก
- ปรับปรุง เผยแพร่สโมสรหรือศูนย์เยาวชนที่ตั้งขึ้นเพื่อฝึกอบรมเด็กไม่ให้กลายเป็นที่ซ่องสุมของเด็กกระทำผิด

- กวาดล้างแหล่งสลัมที่สกปรกและสถานอาบอบนวด ตลอดจนสถานเริงรมย์ที่เป็นอันตรายต่อเด็กวัยรุ่น
- ส่งเสริมกิจการลูกเสือและเนตรนารี เพื่อให้เด็กและวัยรุ่นมุ่งสนใจที่จะทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม ทั้งแก่ตัวเอง สังคม และประเทศชาติ
- ขอความร่วมมือจากประชาชนในอันที่จะปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดี หรือช่วยสอดส่องดูแลให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ และกวดขันความประพฤติของเด็ก
- ส่งเสริมสถานศึกษาและฝึกความรู้แก่เด็กพิการให้พอเพียง
- สนับสนุนโครงการศาลคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติม ในปัจจัยปกป้อง (Protection factor) ที่จะลดอุบัติการณ์ของการกระทำผิดกฎหมายของเด็ก ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ในการวางแผนการป้องกันปัญหาในระยะยาว
2. ควรมีการศึกษาทดลอง การใช้กลุ่มบำบัดในการช่วยเหลือเด็กที่กระทำผิดกฎหมายที่มีภาวะซึมเศร้า
3. ควรมีการศึกษาทดลองการใช้รูปแบบของกิจกรรมในการช่วยเหลือเด็กที่กระทำผิดกฎหมายที่เห็นคุณค่าในตนเองก่อนไปทางต่ำ